

Цариградъ, защото просвѣщаваха народа си на български езикъ, защото казаха: „Народъ сме великъ, и Господъ познава нашия езикъ!“. И викнаха силно: „Мразиме хомотътъ, позоренъ и мръсенъ, на фанариотътъ!“ И тѣ умрѣха, споредъ думитѣ на поета, като мълвѣха:

„Какъ много те любимъ, Българо мила!“.

Вазовъ възпѣ сжщо така македонскитѣ вѣстаници: Дамянъ Груевъ и др., които жертвуваха живота си за свободата на македонскитѣ българи.

Другъ поетъ, който възпѣ Македония въ редица стихотворения, е Кирилъ Христовъ. Той, както и Вазовъ, отрази въ поетична форма всички радости и скърби на българитѣ въ Македония, както и копнежа на българина за единъ цѣлокупенъ народъ.

Въ стихотворението си Кое е наше ето какъ Кирилъ Христовъ брани българската земя:

Юзашки смъкнали вѣковния яремъ,
ний нашто никому днесъ нѣма да дадемъ!
А наше това е, що съ кърви сме облѣли,
и още-тамъ, до Шаръ сж нашитѣ предѣли!

И Леринъ, Острово и Костуръ нашъ е край!
И нѣма българинъ тамъ вече да страдай;
и Велесъ нашъ ще е, и Прилепъ, дивна пѣсенъ,
вълшебна Водена, Битоля и Ресенъ!

Другъ голѣмъ български поетъ П. К. Яворовъ, посвещава на Македония нѣколко прекрасни стихотворения. Яворовъ съ дълбоко чувство и съ голѣмъ поетически замахъ възлѣ борбитѣ на македонцитѣ за свободата. Той не се задоволи само въ пѣсни да възпѣ македонския борчески духъ, но самъ взе участие въ тия борби. Неговитѣ хайдушки пѣсни ни говорятъ за свободния духъ, за саможертвитѣ и за предаността на революционеритѣ къмъ народното освободително движение.